

Stanovisko Slezské církve evangelické a.v. k otázce homosexuality

V Českém Těšině, 1.11. 2006

Slezská církev evangelická a.v. (SCEAV) vydává své stanovisko v době po schválení zákona o registrovaném partnerství osob stejného pohlaví. Diskuse o homosexualitě neustává. Přijetí tohoto zákona v březnu 2006 vyvolává nové otázky, např. zda mohou homosexuální páry vychovávat děti a tvořit tak „rodinu“. Přijetím zmíněné právní normy nevzniká pomyslná mez, která by činila další vyjádření na téma homosexuality zbytečná. Církev se nechce nechat vést jen pragmatickými úmysly ohledně toho, čeho může konkrétně dosáhnout. Na téma homosexuality se vyjadřuje proto, že zdroje z nichž čerpá, obsahují materiál, který se o homosexualitě vyjadřuje a vztahuje se k ní, dále z toho důvodu, že své vyjádření považuje za součást svého misijního poslání být světlem v tomto světě a v neposlední řadě chce využít práva pozvednout svůj hlas, jak je v demokratické společnosti pravidlem. Je škoda, že některé kruhy ve společnosti reagují na prohlášení a stanoviska církví v této věci s podrážděním, výsměchem a naprostým nepochopením, a nerespektují právo církve vyjádřit svůj zcela principiální postoj, který dokládá její věrnost Písmu.

1. Biblické hledisko

a/ „Bůh stvořil člověka, aby byl Jeho obrazem...jako muže a ženu je stvořil. A Bůh jim požehnal a řekl jim: Plod'te se a množte se a naplňte zemi“ (1M 1, 27-28; Mk 10, 2-9). Bůh dal svému stvoření řád a základní součástí tohoto řádu je Bohem posvěcený, požehnaný manželský svazek muže a ženy jako základ rodiny. Nerozlučné společenství muže a ženy je cílem Boží stvořitelské vůle s člověkem: „Proto pustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.“(1M 2,24) Manželství je ustanovenou a jedinou formou sexuálního soužití danou Stvořitelem. Homosexualita jako „varianta stvoření“ je biblicky nezdůvodnitelná.

b/ Dále Bible ve Starém i Novém zákoně (3M 18,22 ; 20,13 5M 23,18-19 ; Ř 1,24-27 ; 1K 6, 9-11 ; 1Tm 1, 8-11) výrazně odsuzuje homosexuální pohlavní život. Odsouzení konkrétních homosexuálních praktik předpokládá implicitní odmítnutí homosexuality jako takové. Sexuální soužití osob stejného pohlaví Bible nazývá hříchem, který se neskládá pouze z činů, ale představuje strukturu zasahující do všech oblastí lidského bytí.

c) Ač biblické výpovědi proti homosexuálnímu chování a zaměření ve svých konkrétních formulacích a intencích jejich autorů zapadají do kontextu své doby, nicméně jejich celkové poselství o homosexualitě je neklamné a ubírá se jedním směrem – odmítá homosexualitu jako hřích.

d/ Na základě předcházejících výpovědí docházíme k praktickým závěrům. Církev nemůže žehnat homosexuálním vztahům, Boží požehnání se vztahuje na svazek muže a ženy. Církev také nemůže souhlasit, aby homosexuální páry vychovávaly děti. Dále pak církev nemůže povolovat do své služby osoby s homosexuální orientací – pro takové typy konání nenachází oporu v Bibli ani v tradici.

2. Vztah církve k homosexuálům

a/ Homosexuální odchylka od stvořitelského určení je uložena pastorační církve, která se také obrací proti znevažování dotyčných jedinců.

b/ Pastorační pomoc musí obsahovat povzbuzování k důvěře v Ježíše Krista, který každého člověka miluje a svou proměňující vykupitelskou mocí ho chce zachránit.

c/ Církev musí mít promyšlené duchovně, koncepčně i odborně psychologicky fundované a láskyplné doprovázení lidí s touto sexuální orientací, a to s jasným záměrem vytvořit pro ně kvalitní uzdravující společenství.

3. Kontext současné diskuse o homosexualitě

Z hlediska snah vykládat biblické pasáže reagující na homosexualitu se zřetelem k jejich celkovému kontextu je radno si povšimnout, na jakém pozadí se odehrává současná diskuse o homosexualitě. Současná diskuse o homosexualitě na Západě probíhá v celkové atmosféře nepřejícnosti křesťanským, potažmo konzervativním hodnotám. Vyslovovat se proti homosexualitě není politicky korektní. Naopak hájit ji znamená „být na správné vlně“. Homosexualita je předmětem cílevědomého boje za lidská práva, který vede ke zpochybnění „tradiční rodiny“. Diskuse o homosexualitě probíhá v atmosféře postmodernismu, kdy neexistuje žádná jednotná pravda, a kdy je žádoucí, aby se každý řídil svou vlastní pravdou. Součástí tohoto klimatu, v němž není nic jistého a fixního, je tendence zahrávat si s vlastní identitou, která se projevuje ve snaze stírání rozdílů mezi oběma pohlavími, případně ve formě nového sociálně-antropologického inženýrství, které vedle mužského a ženského pohlaví uznává jako třetí a čtvrté pohlaví homosexualitu a bisexualitu. Tyto snahy vyvolávají dozajista zmatek a ztrátu orientace ve věcech velmi zásadních. Jestliže se homosexualita stává „normální“, je důvodné se ptát, zda časem neprijdou aktivisté, kteří budou usilovat o ještě větší uvolnění v oblasti sexuálních vztahů.

Vidíme, že diskuse o homosexualitě na Západě je doprovázena některými společenskými jevy, které s homosexualitou (přímo) nesouvisejí, ale umožňují, aby byla prezentována příznivém světle.

4. Závěr

Bible definuje člověka z hlediska jeho postoje k Bohu a k jeho vůli. Základními mantinely jsou věrnost a odpadnutí. Nemůžeme se neptát, v jakém směru se pohybuje dnešní společnost, i co se týče schvalování homosexuality. Otázku po své věrnosti Bohu si musí klást především církev sama.

Církev přichází se zvěstí o Ježíši Kristu, který se obětoval za hříchy všech lidí, a který vstal vítězně z mrtvých. V Ném se nachází očištění a vysvobození od všeho zla, ode všech vin. O Ném bylo řečeno: „V Jeho jménu bude naděje národů“ (Mt 12,21).